

680/95-13

Број КИ _____

ЗАПИСНИК О САСЛУШАЊУ СВЕДОКА

састављен дана 27.08. 1995 године преа Istražnim
 судијом Окрузног суда у Београду
 у кривичном поступку против N.N.
 из кривичног дела из члана 142. КЗ.

Ilija Simić — судија

Сведок

Habibović Šefik

Записничар

Саслушању сведока присуствују и:
јавни тужилац

Aleksandra Cvetković

окривљени

бранилац

Започето у 10.00 часова

Сведок је опоменут да је дужан да говори истину и да не сме ништа прећутати, упозорен је на последице давања лажног исказа, као и да није дужан да одговара на поједина питања, ако је вероватно да би тиме изложио себе или свог блиског сродника тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу (члан 229. ЗКП), па на општа питања сведок даје одговоре:

- 1) Име и презиме Habibović Šefik
- 2) Име оца Adem
- 3) Занимање rudarski tehničar
- 4) Боравиште prethodno Krušev Dol, Srebrenica
- 5) Место рођења Selo Krušev Dol, Opština Srebrenica
- 6) Година рођења 07.05.1959. godine
- 7) Однос са окривљеним и оштећеним _____

За овим сведок о самом предмету износи следеће: Habibović Šefik

Rodjen sam u Krušev Dolu, osmogodišnju školu završio u Žepi, a Srednju tehničku školu u Srebrenici. Oženio sam se sa Džananović Zejfom, iz sela Zalužje, Opština Bratunac, i sa njom imam jedno dete. Po završetku škole radio sam u Rudniku "Veliki Majdan" u Ljuboviji, u rudniku "Sase" Srebrenica i rudniku "Resava" kod Despotovca. Do pred početak rata u bivšoj BiH, radio sam u rudniku "Sase" u Srebrenici, a sa porodicom sam stanovao u Srebrenici.

Moje selo Krušev Dol je čisto muslimansko selo. Do rata je administrativno pripadalo opštini Srebrenica, a formiranjem enklava pripalo je enklavi Žepa, kao što je bio slučaj i sa muslimanskim selom Luka. Najbliže srpsko selo je Podravanje, udaljeno 17 km, zatim Rupovo Brdo i druga u pravcu Milića.

Dana 09.aprila 1992. godine u firmi nam je saopšteno da više ne dolazimo na posao do daljnjeg, "zbog napete situacije". Dana 12.aprila 1992. godine, moja supruga je sa detetom otišla u Vrdnik kod Iriga, u Vojvodini, kod mog komšije u Srebrenici, Stjepana Graca, koji je bio rodom iz tog mesta.

U medjuvremenu čuo sam da je po selima oko Srebrenice bilo pojava nabavljanja i prodaje oružja, ali nijedan konkretan slučaj nije mi poznat, niti mi je poznato da je ovih pojava bilo u Krušev Dolu i Luki.

Dana 17.aprila 1992. godine, od strane SUP-a Srebrenica, je objavljeno da predaju oružje miliciji svi koji ga poseduju. Navodno je iz Bratunca stigao ultimatum da SUP Srebrenica preda oružje, posle čega je celokupan aktivni i rezervni sastav SUP-a Srebrenica odbio ovaj navodni ultimatum i na čelu sa milicionerom Hakijom Meholjićem odmetnuo se u šumu, noseći sa sobom svoje oružje. Neke od njih poznajem i to: Aljakonović Azrema, iz sela Poljaka, Salihović Senada, iz sela Rulovca, Hasić Aliju iz Srebrenice i Djozića, čije ime ne znam, iz Srebrenice.

Ja sam, zajedno sa još nekima iz Krušev Dola i Luke, koji su radili i živeli u Srebrenici, dana 18.aprila 1992. godine napustio Srebrenicu i otišao u selo Krušev Dol. Idući prema selu, od Podravanja prema Krušev Dolu, na jednom mestu smo

Dejanović Zejfo

našli napušten automobil marke "golf" sa registarskom oznakom milicije. Kada sam došao u selo čuo sam da je ovim kolima u selo Luke došao milicioner Hasić Alija iz Srebrenice i doneo dve puške, ali ne znam koji mu je konkretan zadatak bio. Nakon četiri dana otišao sam u Žepu gde sam čuo da je Enver Šitković zvan "Žučica" svojim kolima prebacio Hasić Aliju prema Tuzli, koji se više nije pojavljivao na tom terenu.

Početkom maja 1992. godine, na zboru građana, formirana je teritorijalna odbrana Luke, u koju je obuhvaćeno i selo Krušev Dol, posle čega su u ovim selima organizovane straže. Za komandanta TO Luke, na ovom zboru, izabran je Mustafa Duraković iz Luke, šumarski tehničar.

Dana 28.maja 1992. godine saznao sam da se moja supruga vratila u Bratunac, pa sam sutradan iz sela otišao u Srebrenicu sa namerom da pokušam da uspostavljam kontakt sa njom. Međutim, tamo sam saznao da je ona 11.maja 1992. godine iz Bratunca otišla za Tuzlu. U Srebrenici sam ostao do 15.jula 1992. godine, pokušavajući da preko radio amatera u Srebrenici, čije ime ne znam, uspostavljam vezu sa suprugom u Tuzli. Pošto mi to nije pošlo za rukom, vratio sam se u Krušev Dol.

Dok sam boravio u Srebrenici čuo sam da je ubijen poslanik Goran Zekić, odnosno o tome sam čuo još dok sam bio u Krušev Dolu, ali mi datum ovog ubistva nije poznat. Posle ovog ubistva grad su zauzeli muslimani i u njemu su pojedinci formirali naoružane grupe. Te grupe su u početku delovale samostalno. Naser Orić je formirao svoju grupu u Potočarima, Zulfo Tursunović je bio sa naoružanom grupom u Sućeskoj, Nedžad zvan "Poručnik", čije prezime ne znam, a verovatno je Bektić, do rata bio aktivni oficir JNA, rodom iz Karačića, formirao je svoju jedinicu na prostoru Karačića, Kragljivoda i drugih okolnih sela. Tihić Ahmo formirao je jedinicu na mestu zvanom Biljeg. U Ljeskoviku je svoju jedinicu imao Hamdija Buljubašić, u Srebrenici je svoju grupu imao Akif Ustić, nastavnik. U međuvremenu se u Srebrenicu vratio i Hakijs Mehuljić, na čelu sa svojom naoružanom grupom sastavljenom od bivših aktivnih i rezervnih milicionera, kao i meštana iz sela Petrič, odakle je on bio rodom.

Hemšević

Dok sam se u navedenom periodu nalazio u Srebrenici, čuo sam da su ove naoružane grupe išle u akcije napada na srpska sela na tom području i sećam se da su pominjali sela Brežane, Rupovo Brdo i Pribićevac. Prilikom ovih napada nije bilo jedinstvene komande, a po mom odlasku iz Srebrenice saznao sam da je za vrhovnog komandanta svih oružanih jedinica izabran NASER ORIĆ i da je njegov zamenik bio Akif Ustić, od kada su počele koordinirane akcije napada na srpska sela.

Jedinica iz Krušev Dola i Luke nije izvodila, u ovom periodu, akcije na srpska sela. Uglavnom su osnovni zadaci bili organizovanje seoskih straži, na čemu sam i ja bio angažovan po povratku iz Srebrenice. Nisam posedovao nikakvo oružje.

Ne sećam se tačno datuma, ali svakako da je bilo u periodu između 15. i 25. septembra 1992. godine, kada je jedne večeri oko 20.00 časova meni lično kurir Mandžić Džemo, iz Krušev Dola, rekao da će sutra biti napad na srpsko selo Podravanje, u kome treba da učestvuje i naša jedinica. Ovaj napad je dogovoren u komandi u Srebrenici, na čijem čelu je tada već bio Naser Orić.

Na ovaj dogovor u Srebrenicu je išao Fadil Mujić, iz Luke, koji je prethodnog dana išao i u izvidjanje sela Podravanje, zajedno sa nekima iz Srebrenice. Na ovom dogovoru odlučeno je da jedinica TO Luka, sastavljena od ljudi iz Krušev Dola i Luke, izadje na zbornu mesto u Stublić i odatle da krene u akciju na Podravanje.

Na Stubliću, udaljenom od Podravanja oko 7km, sutradan oko 08.00 časova okupilo se oko 70 ljudi iz Krušev Dola i Luke, među kojima sam bio i ja. Među njima je samo oko 40% bilo pod oružjem, a ja sam nosio karabin M-48, koji sam prethodno uzeo od svog strica Habibović Sabita, starog oko 60 godina, koji nije pošao u akciju. Koliko se sećam sa oružjem su bili - iz Krušev Dola - Omerović Zaim, Mandžić Sead, Mandžić Izo, Habibović Hamdija, Habibović Samir, Habibović Ramiz, Špiodić Ešref, Muminović Šenso, Špiodić Fehim, Jugović Mehmed, Mandžić Ziad, Mandžić

- 5 -

Džemail, a iz sela Luke - Zejnelović Šefik, Mujić Fadil, Mujić Ikan, Šehić Abdurahman, Mustafić Safet, Mustafić Hasib, Sulejmanović od oca Alije, čijeg imena ne mogu da se setim i Mujić Mustafa od oca Rasima. Sećam se da je iz Krušev Dola bio još i Jugović Munib.

Komandant jedinice Duraković Mustafa nosio je svoju lovačku pušku, koja je u stvari bila kombinacija karabina i sačmarice.

Napominjem da je komandant dela jedinice iz Krušev Dola bio Habibović Hamdija, koji je bio naoružan puškom "vinčesterkom", a Duraković Mustafa je komandovao delom jedinice iz Luke.

Na zbornu mesto na Stubliću rečeno nam je da je naš zadatak da zauzmemo kosu na prilazu u Podravanje, udaljeno od škole oko jedan i po kilometar, a u pravcu Stublića odnosno Krušev Dola i Luke. Takođe nam je saopšteno da će u napadu, desno od nas, učestvovati jedinica iz Ljeskovika, kojom je komandovao verovatno Hamdija Buljubašić; iz pravca Srebrenice napadaće jedinica kojom je komandovao Nedžad zvani "Poručnik" iz Karačića; jedinice Hakijske Meholjića i Akifa Ustića, napadaće takođe iz pravca Srebrenice u širem pojasu; i iz pravca Braćana napadaće jedinica Zulfe Tursunovića.

Na navedenu kosu došli smo oko 10.00 časova, gde smo raspoređeni, a napad na Podravanje je već bio počeo. Mi nismo učestvovali u neposrednom napadu jer je naš zadatak bio da povremeno pripucamo i oglasimo se, verovatno zbog toga što smo bili slabo naoružani.

Do oko 14.00 časova jedinica pod komandom Zulfe Tursunovića zauzela je Rudnik "Vračan" i sišla u prve zaseoke Podravanja koje je zapalila. Prilikom ovog napada oni su zauzeli dva tenka, a ostali detalji o napadu na Braćan nisu mi poznati. Sa ovim tenkovima oni su iz Braćana krenuli dalje u napad na Podravanje.

U to vreme na naše položaje, u blizini mesta gde sam se ja nalazio, pala je jedna granata, ne znam odakle je

Habibović Šefik

doletela, i ranila Šemsu Muminovića. Ja sam zajedno sa Hamzom Muminovićem, Zajmom Omerovićem, Admirom Špiodićem, koji je sa sobom imao pušku, Alić Halilom pružili prvu pomoć ranjeniku i na nosilima ga odneli na oko 1,5 km iza položaja, gde smo ga previli i ostavili zajedno sa još nekima, a ja sam se vratio na položaj.

Video sam da je deo Podravanja, iz pravca Srebrenice, već goreo, a ostao je samo centralni deo oko škole, koga je oko 18.00 časova zauzela i zapalila jedinica Zulfe Tursunovića.

Oko 18.00 časova, većina iz moje jedinice, medju kojima sam bio i ja, napustila je položaj i vratila se u Krušev Dol i Luku, a manji broj je ostao, verovatno radi pljačke Podravanja. Te noći i naredna dva dana, u Podravanje su išli žene, deca i ljudi, sa žepskog i srebreničkog područja, i pljačkali selo. Lično sam video Zijada Mandžića i Mehmeda - Mešu Jugovića, kada su iz Podravanja doterali po jednu kravu, kao i Idriza Alića, koji je doterao stado ovaca. Sva trojica su iz sela Krušev Dol.

Ja lično nisam video nijednu žrtvu medju srpskim stanovništvom u Podravanju, prilikom ovog napada. Medjutim, čuo sam da je Zulfo Tursunović u školi ubio četiri lica, ali ja njihova imena ne znam.

Najverovatnije, zbog navedene neaktivnosti moje jedinice, prilikom napada na Podravanje, ona je na odredjen način pala u nemilost srebreničkog vojnog rukovodstva i vlasti, kao i ostalog stanovništva srebreničke opštine. Ova jedinica nije više pozivana ni u jednu akciju. Mustafa Duraković je smenjen i više nije bio ni u jednoj vojnoj jedinici.

Posle napada na Podravanje moja jedinica je praktično bila rasformirana. Decembra 1992. godine, u saradnji sa Žepom, ponovo je formiran samostalni brdski bataljon Luka, u čiji sastav su ušli i ljudi iz Krušev Dola, a na inicijativu tadašnjeg predsednika MZ Luka, Edhema Delića, iz Luke. Na čelo ovog bataljona postavljen je Hamdija Habibović iz Krušev Dola, rudarski tehničar. Ovaj bataljon ušao je u sastav žepskih jedinica, čiji je vrhovni komandant bio Avdo Palić.

Habibović Đefik

U ovom bataljonu bilo je oko 230 vojno sposobnih ljudi iz Krušev Dola i Luke, medju kojima sam bio i ja. U njegovom sastavu nalazio se i radni vod sačinjen od starijih ljudi.

Februara 1993. godine na zboru gradjana Krušev Dola izabran sam za poverenika za podelu humanitarne pomoći na čemu sam bio angažovan do jula iste godine, kada sam izabran za poverenika Crvenog krsta, gde sam ostao sve do februara 1994. godine, kada je na ovo mesto izabran Munib Jugović, a ja sam se posvetio staranju o svom bolesnom ocu, koji je umro januara 1995. godine.

U medjuvremenu od marta 1993. godine, kada je na područje Žepe došao UNPROFOR, odnosno maja meseca, kada je formirana i žepska enklava, došlo je do rasformiranja vojnih jedinica, pa praktično nije ni bilo nikakvih akcija. Medjutim, moguće da je bilo nekih pojedinačnih diverzantskih akcija, ali ja o njima i njihovim učesnicima ne znam ništa.

Posle smrti mog oca mobilisan sam u žepsku brigadu i rasporedjen u minobacačku čet, čiji je komandir bio Gušić Suad, iz sela Rijeke, kod Han Pijeska, a njegov zamenik Česko Salim iz Žepe. Ova minobacačka četa nije imala ni jednu akciju, a raspolagali smo sa dva minobacača od 60 i 80 mm. Izuzev komandira čete i njegovog zamenika niko od nas nije ni bio obučavan za raikovanje minobacačima.

Naš osnovni zadatak bio je čišćenje snega i pripremanje terena za spuštanje helikoptera na planinu Igrišnik. Ne znam odakle su dolazili helikopteri, niti sam ih video prilikom spuštanja, jer je obezbedjenje u tim prilikama vršila vojna policija. Koliko sam mogao da vidim bilo je devet doletanja helikoptera, kojom su prilikom menjani pravci dolazaka. U jednom slučaju helikopter je doleteo i vratio se bez ateriranja, zato što nikoga nije bilo da ga dočeka, a to se desilo prilikom njegovog prvog dolaska.

Video sam tek poslednji helikopter koji se srušio, a u kome je bila neka delegacija po povratku iz Tuzle, sa lekari-
ma od kojih su dvojica poginuli, a jedan ranjen. Ove lekare

Habibović Šefik

poznajem i to su Halilović Husein, iz Srebrenice, Halilović, čije ime ne znam, ginekolog, iz Srebrenice, koji su poginuli, i Dževad Džananović koji je povredjen, iz Srebrenice. Navedenu delegaciju sačinjavali su Ramo Čardaković, iz Žepe, lice sa nadimkom "Crnjo", iz Žepe, Ramiz Bećirović, bivši načelnik odeljenja narodne odbrane iz Srebrenice, Ejub Golić, komandant jedinice iz sela Glogova kod Bratunca, i svi su oni bili povredjeni.

Radilo se o transportnim helikopterima ruske proizvodnje, koji su, pre pada ovog helikoptera, dovozili oružje i municiju za Žepu i Srebrenicu. Dolazio je samo po jedan helikopter u svakoj turi, većinom bele boje sa oznakom "crvenog krsta".

Moja četa je obezbeđivala mesto na kome je pao helikopter, sve do 6.jula 1995. godine, kada smo rasporedjeni na položaj Kandići, na planini Radavi. Na položaju sam ostao do 25.jula 1995. godine. Na Žepsku enklavu su 12.jula 1995. godine pokrenute ofanzive srpskih oružanih snaga, a nakon nekoliko dana komandir i zamenik čete otišli su na druge položaje. Bili smo bez ikakve orijentacije. Niti smo znali šta se dešava van našeg položaja, pa smo samovoljno odlučili da isti napustimo.

Vratio sam se kući, 25.jula 1995. godine ispratio majku i sestru na konvoj za odlazak iz Žepe, a 01.avgusta 1995. godine prešao sam preko Drine na teritoriju SR Jugoslavije.

To je sve što sam imao da kažem u vezi prednjeg, zapisnik je glasno diktiran i u njega je uneto sve što sam izjavio, ne želim da ga čitam, priznajem ga za svojeg i potpisujem.

Napominjem da medju licima koja se sada nalaze u ovom prihvatilištu nisam prepoznao nijednog ko je samnom učestvovao u akciji na Podravanje, medjutim, obzirom da nisam poznavao sve učesnike u ovoj akciji, iz ovih mesta, moguće je da se neki sada nalaze u ovom prihvatilištu i to: Duraković Hasan, od oca Asima, Zejnilović Bajro, Jukić Izo, Mujić Midhat, Sulejmanović Suljo, Sinanović Adem, Sinanović Hamza i Sulejmanović Nedžad, svi iz sela Luke.

Halilović Sefir

- 9 -

To je sve što sam imao da kažem u vezi prednjeg, zapisnik je glasno diktiran i u njega je uneto sve što sam izjavio, ne želim da ga čitam, priznajem ga za svojeg i potpisujem.

Habibović Šefik

Saslušanje je završeno u 14.00 časova

ZAPISNIČAR

Spetković

SUDIJA